

Наказ

Команданта м. Києва і фортеці.
Ч. 27.

20 січня 1919 року.

Військовий старшина начальника штабу довірено мені управління Василь Федорович Дідущок на його прохання звільняється з посади начальника штабу.

Наступником штабу призначаю військ. старш. Повачевського.

Командант м. Києва військовий старшина Чеховський.

Об'ява

Команданта м. Києва і фортеці.
20-го січня 1919 р.

Цим довою до відома старшин і козаків Української Народньої Республіки, що ті старшини та козаки, котрі не мають від мене дозволу на безплатний вхід в театри не можуть даремно заходити в театри під час сеансу.

За команданта м. Києва сотник Соломінський.
За начальника штабу полковник Дроздов.

Оголошення.

Оголошую для загального відома, що комісія по вирішенню певних питань правду та відстрочок по ному, міститься в будинку головного управління генерального штабу (Валкова 11) в кімнаті № 21. Першом прохачів щоденно від 11 до 2 години дня.

За голову комісії Ю. Осепський.

Київ, 22 січня 1919 року.

На свято Сьогодні, в свято поєднання, наші порівняні досі частин української землі, годиться ще раз вернутись до цього, історичної ваги, факта.

Ми вже згадували, що саме тепер настав слушний для такого поєднання час, коли зникли внутрішні перешкоди, що таїлися в непереміжній долі України під гетьманським режимом. Але досі нам невідомо були самі підстави поєднання, і їх тільки тепер розкриває нам вірча грамота од правительств Західної України до Директорії, привезена спеціально вираженою на свято делегацією. Грамота, посилавчись на попередню умову між тим правительством та Директорією в Фастові 1 грудня минулого року, зберігає поки що непорушним той тимчасовий лад, що виторварив в українських землях колишньої Австрії—то б то вони матимуть свою Національну Раду, свій Державний Секретаріат, свої форми місцевого самоврядування, свої закони. І тільки вже Установча Рада об'єднаної республіки має остаточно вирішити ті форми, в які вилетяться об'єднан-

ня, і той лад, що буде заведений в одрізаних досі частинах України. Думаємо, що цей спосіб порозуміння має під собою всі підстави як практичної ваги, так і політичної доцільності. Не кажемо вже про те, що остаточно форм поєднання не можуть виробити тимчасові органи влади, — це справа спільної Установчої Ради, що єдина тільки матиме повну компетенцію в усіх установчих питаннях. Але й по-за цим Україна наддністрянська та Закарпатська так довго жила в розлуці з основним гроном українських земель і до того ж під цілком одмінним політичним режимом, що виторварил дуже багато власних рис і в праві, і в побуті, і в звичаях, і навіть у психіці своєї людності. Ми, що так багато терпіли од російського централізму, не повинні й не можемо йти шляхом централізму українського, і тому всі ті землі, що мають своєрідне обличчя, мають право на найширшу автономію, що одно тільки може забезпечити шляхи до всестороннього їх розвитку і тісного братнього співжиття з рештою українських земель. І ми цілком певні, що єдиний повновладний господар Соборної України український народ, на своїй Установчій Раді виторварить такі умови, які найкраще відповідатимуть особливостям усіх частин нашої широкій батьківщині—од Кубані до Карпатських полонин Угорської України.

Виявляючи свою радість з приводу приготання до материного лона українського Галичини й Угорщини, твердо віримо й надіємось, що силоміць одірвана од його зелена Буковина також незабаром прийде до єдиного гурту. Коли вже „поранений брат“, долею якого боліли найкращі сини України—Угорщина—знайшов у собі досить сили до поєднання, то тим більш треба сподіватись цього що до Буковини, що в далеко краіших умовах перебувала. Дожидаючи того щасливого часу, шлемо тепер з над широким Дніпра синього, братерського привіт галицьким ланам, буковинським та угорським полонинам. Закликаючи усіх до спільної праці на користь вільної й об'єднаної Великої Батьківщини.

Державне життя України.

Національне питання й питання про мову. Конtribusiа чи одноразовий податок із майна.

Україна по своєму географічному становищі, країна європейська. Але вона лежить на східньому куті Європи і дуже близько до

Азії. Це нам багато а'ясовує. В орієнті люде суб'єктивні. Об'єктивність являється пагоном культури, а тому вола зосталась ім настільки нерідною, як і культура заходу. Через це у тих народів, які ще далеко стоять од культури, що досягла на заході високого ступня, провадарі повинні тим більше визначатись, пануючи над пересічним рівнем юри, коли вони хочуть знайти й виступити на стезку, що веде до культури. Для цього, щоби знати, як зробити свій народ культурним, зробити його виразником її, ім необхідно знати цю культуру. Вони повинні бути людьми культури, здатними до об'єктивності.

Це невеличке відхилення, власне кажучи, не входить в рамки моїх заміток, але зв'язок його з тим нетрудно зрозуміти. Я хотів запитати високу Директорію Української Національної Народньої Республіки облішати тепер разом з омною серйозній об'єктивній погляд на аналітичне змалювання їх власної системи правління.

Режим Директорії накреслюється до сьогоднішнього дня, коли я це пишу, законодавчими творами, які являються двома межевими стовпами або підвалинами: декларація і закон земельної реформи.

Обидва ці твори одним черком, який своєю розв'язністю особливо впадає в око, торкаються самих основ національного питання. (Інші пункти, які не стосуються цього питання, я покищо обмину незначущими).

Декларація, яка позбавляє певні класи права участі в виборах, об'являє, що чужоземці, поскільки вони належать до незаможних класів, володіють цим правом.

Закон про земельну реформу знов таки надає чужоземцям тих же прав, як і нащадкові нашої нації, звичайно, як що вони у всіх інших відносинах не йдуть в розрив. Це навіть зайво говорити вдріг. А це показує іншими словами: люде низчих верств і всіх країн, які нічого не мають за душею, і стали в своїй батьківщині ні до чого неадатними, приходьте до нас, приходьте! Ми ждемо вас з розкритими обіймами і відкриваємо вам кіпшені й шахи усіх заможних Воли тут безправні, ви ж будете володіти тут всіма можливими й неможливими правами. Ви матимете можливість разом з нами розпоряджатись нашою долею. Нам однаково з якого краю ви прийдете, де ви, може, наділи, приходьте! Коли ви бідні, коли ви не зуміли добути од життя жадних успіхів, тоді ви наші брати, тоді приходьте, приходьте!

Трудно віритись, щоб усе це,

справді, підрозумівалось, однаке, це саме було сказано. Хай буде мені дозволено взяти під сумнів те, що український народ і його край, остільки багата на права й скарби, щоби бути в силі таким чином виступити як великодушній і широкій філантропії, всіх істнующих на світі народів; що ж до мене, то я б поставив ці права в залежність од українського відданства.

Коли ж висока Директорія цей, на мою думку, перебільшений лібералізм у національних питаннях, визнає справедливим, то повстає питання: яку мету має це розпорядження за російськи вивіски й надписи? Що ж ми націоналісти чи ні? Чи наша політична фізіономія як хамелеон, здатна на одміни коли їй загодно?..

Я розглядаю ці питання з точки погляду націоналіста і перевів би в життя з невблаганими строгостями всіма засобами, щоб національній мові в його краю було забезпечено навіть у зовнішніх подобицях його пануюче становище. Але цього може тільки досягти націоналіст, а не борець за певні класи. Чи ми націоналісти чи ні?

Завдання ж націоналіста не переставє бути завданням з орфографією вивісок. Треба б було далеко йти далі. В розпорядженні управління паваючого уряду зашесть є сила силення ріжних адміністративних засобів, коли він хоче дати своїй новій культурі великий розвиток на шкоду другому й іншим мовам, не беручись до практич. національної політики. Ці засоби повинні б бути вжиті.

У національному питанні суб'єктивіст не тільки допустим, але навіть необхідна. Однаке національне питання може істнувати тільки в нації, а не в поселенні ріжних людських мас. На одну організацію, яка являється корпорацією імючого класу було накладено контрбуццію в п'ятсот мільонів карбованців.

П'ятсот мільонів карбованців це велика сума. Для держави, однаке, тепер-це надто мало. Багатирі нашого краю повинні дати правительству далеко більше засобів для виконання його великих цілей. І справді легко було б од них дістати величезні суми, але іншим шляхом.

Зроблена спроба полишає більшу частину цих 500 мільонів на папері. Тому, що вони були названі контрбуццією, тому, що вони повинні були вважатись за пеня.

Коли ж українська національна держава буде збудована на таких підвалинах, які роблять можливим відбудування ладу й дальшої можливості розвитку, то правительство

дістане і своє розпорядження яку завгодно суму для її організаційної роботи. „Клас“ буржуазії оточе й ефективно віддасть удієс й утроє більшу суму в формі податків на жменість, чим Директорія вкрайній буде в силі сподіватись од контрбуцці.

Нагурально й ясно для кожної вдумливої людини, що тільки національне правительство, яке далеко стоїть од системи Ленін, Троцький і Ко, в силі успішно провести таку фінансову операцію. Щоби не зловжити місцем, яке в кожному розпорядженні, а гадаю згодом віддасть спосіб виконання цієї операції, коли ми вже будемо знати: Націоналісти ми чи ні? Чи ми нація чь поселення ріжних класів людності?

Лев Красний.

Два документи гетьманщини й добровольщини.

Пожаємо в точній копії два документи з діяльності військового міністра Шуцького та генерала Федера. Вони самі за себе говорять, тому ви коментарії утримуюсь.

Возвратить Военному Министру. Совершенно секретно.

У. Д.
Военный Министр.
23 ноября 1918 г.

Главнокомандуюшему всім вооруженными силами, дієвствующими на території України.

Всякая обстановка настоятельно требует, чтобы в немецкой войка в крайнем случае оставалась бы в положении нейтральном, как по отношению к нам так и к повстанцам.

Для этого необходима самая широкая агитация, как среди немецких офицеров, в сущности к нам расположенных, так и среди солдат, большинство которых, за исключением эльзасцев, явно симпатизируют сторонникам Петлюры.

Я полагаю бы необходимым безотлагательно начать такую агитацию, не останавливаясь перед прямыми подкупом как начальствующих лиц немецкого командования, так и особо влиятельных солдат, особенно из числа членов „Совдема“.

Угодно ли Вашему Сиятельству согласиться с настоящим докладом, разрешает „мне“ секретное, безотчетное и бездокументальное производство расходов из сумм одних мильонів

Історико-літературні видання.

Минулий рік (власливо останній чверть року) позначався виходом в світ двох праць, на котрі ми хоч і б звернути увагу широкого громадства. Обидві праці—з обсягу історико-літературного; це—О. Грушевського „З сучасної української літератури“ і Б. Бойна—„Марко Вовчок“. З огляду на важливість такого змісту праці і незвичайність їх в нашій ще молодій літературі, ми і пропонуємо читачам „Нової Ради“ оцей начерк—може він послужить чимось на користь нашого суспільства.

Книга О. Грушевського містить в собі начерки й характеристики 31 укр. письменника, починаючи з Ганни Барвінок і кінчаючи В. Винниченком. Кожному письменникові присвячено від 2 до 10 сторінок, в залежності не завжди від ваги самого письменника, а й від того матеріалу, який був у автора під руками. Про зміст і характер самої праці свідчать слідуєчі слова автора:

„Ми звичайно спиналися на змісті творів поодиноких письменників. Ми розбирали окремі теми і виконання аналогічних тем у ріжних письменників; з другого боку ми стежили зміну напрямів і течій, особливо це можна б'ло зробити по взятим для зразку оповіданням окремих письменників. І в тім і в другім випадку звичайно ламали на боці ще оден момент літературної еволюції—це зміни літературних форм“. Ці зміни автор групує коло літературної діяльності Стефаніака (с. 117).

Все тут занотоване можна знайти в начерках О. Грушевського; однак слідує зауважити, що головний зміст книги полягає не в характеристиках поодиноких письменників, тем паче не в характеристиках літературних течій і напрямів, досить побіжних а в переказі змісту окремих творів

звичайно на початку автор вказує те або інше положення, пристосоване аднос, і потім підводить під нього зміст твору чи скількох аналогічних творів, не зупиняючись ні на характерах дієвих осіб, ні на художніх красотах твору, ні на аналізі тих соціальних чи психологічних явищ, котрі зачеплені письменником. Таким чином з книги О. Грушевського читач вносить звичайно не характеристики письменників, не уявлення про мастельну вартість творів, а лише загальне знайомство з сировим матеріалом останніх. Щасливим випадком лишаються характеристики Ганни Барвінок, Нечуя-Левицького, Дмитра Марковича, В. Стефаніака, М. Коцюбинського та ще скількох інших.

Отака є головна частина праці О. Грушевського „З сучасної української літератури“. Тепер що до її вартості. Перш за все—про вибір письменників. Більша частина, коженче, підібрана, як слід, але є, з одного боку, такі другорядні письменники, як Олена Пчілка, Ів. Семенов, Грицько Григоренко, М. Грушевський, а з другого поминені П. Куліш та Олександр Стороженко, через що з огляду автора впадало зовсім українська історична повість в її найважливіших представниках.

Не зробивши з належною уважністю вибору письменників, автор, далі, трактує їх майже всіх, по одному шаблону, рідко відрізняючи більш заслужених і талановитих від gentes simplices. Так, напр., велетневий український літературі, Б. Грінченкові, автор присвятив зсього три сторінки, тоді як Григоренкові й Н. Клобачичи присвячено по чотирі. І ця недоречність виявляється не лиш у числі сторінок, присвячених тому або іншому письменникові, але також і в самому змісті начерків; напр., кажучи про Грінченка, автор споминув тільки дві його повісті: „Соняшний промінь“ і „На разпутті“, та й ті зачепив лише з одного боку—націоналізації. Говорити

так про Грінченка—це значить не тільки нічого не сказати, але й дати зовсім ненаалежне уявлення про вартість письменника. Менш одчобоко, хоча також неовно говорить автор про інших стовнів нашої літератури—Франка, Коцюбинського, Винниченка.

Самий метод, котрим автор користується в своїй праці, є хибний і не може спричинитися до того, щоб кожному письменникові було вказане належне йому місце. Як ми уже сказали, Грушевський головним чином знайомить читача лише зі змістом творів, тим часом як письменство є передовсім мистецтво, і утвір, котрий не задовольняє в першу чергу естетичних вимог, нічого не вартий, не вважаючи на всю серйозність свого змісту. На цей, мистецький бік письменства автор майже зовсім не звертає уваги: для нього, що Винниченко, що Левицько—однакові.

Мімо всього, навіть і в тих рядах, які встановив для себе автор, він не завжди виконує своє завдання. Так, напр., для характеристики В. Левенка автор притягує лиш два його оповідання, для характеристики Яцькова—три, а Д. Лукіяновича навіть одне. Гадаємо, що однак чи двома оповіданнями неможливо дати хоч як-будь уявлення про зміст творчості того або іншого автора.

Нарешті слідує зауважити, що автор зовсім не притягує собі до помічі біографії письменників, через що його начерки й характеристики згадуються цілком одірваними від свого джерела, являючись без батченками: багато тут є недоговореного, неясного, несподіваного. Чому Грінченко, напр., зупиняється над націоналізацією навчання й виховання, а Винниченко розробляє теми з партійного життя?—без справді з їх біографіями цього вирішити неможливо.

В підсумку скажемо, що начерки О. Грушевського бракує душі. Можна зайти в його книзі чимало фактичного матеріалу і деякі цікаві сюестере-

ження, але його характеристики українських новітарів—бездушні. В цім найголовніша хиба праці О. Грушевського.

До свого огляду української літератури по окремих письменниках автор притягує „Загальний погляд на укр. літературу XIX в.“ Про мотиви, якіми автор поводить в даному разі, і зміст цієї частини його праці знаходимо вказівки в передмові:

„Огляд літератури по окремих письменниках має свої вигідні сторони, але разом з тим в де-чім має бути неповним. Через те природно зовсім винятка дума дати в кінці свого огляду ще додатковий перегляд того ж матеріалу вже з поглядом на зміну літературних течій та напрямів. Притягнуто до того ще нові вказівки про певні моменти в історії української поезії, про характерні прикмети української драми. Нарешті з огляду на де-які запитання та уваги, зроблено з початку коротенькі вступні вказівки про напрями в українській літературі до штиддесятих років, до того моменту, з якого починається у нас характеристика поданих письменників. Так складає друга частина сих начерків: „Загальний погляд на українську літературу XIX в.“

Як і в нарисах про окремих письменників, так і в загальнім погляді на українське письменство, переважає зміст, а не форма оглядаєчих творів. Те, що автор називає „літературними течіями й напрямками“, є віщо інше, як поширення змісту української літератури, котра спочатку захоплювала лише селянське життя (Кытка-Осовицько), поступенно шліб пшучись в соціальні відносини села (Марко-Вовчок, П. Мирний), потім зачепила інші стани—попівство, інтелігенцію, фабричних робочих (Нечуй-Левицький), робочих на нафтових підприємствах (Франко, Ковалів), арештантів (Франко), шахтарів (Черкасенко), партійних діячів і партійне життя (Винниченко). Таке завдання, хоча тріхч і одчобоко, має свою рацію і за

його виконання ми повинні подякувати автору.

Але не вдовольняючись тим, що являється як би висновком з попередньої частини праці (про окремих письменників), автор забавив ще притягнути до цього нові вказівки „про певні моменти в історії української поезії“ та про „характерні прикмети української драми“, все в тому ж напрямку—3 міста. Матеріал для характеристики української поезії автор бере вважкою з творів Стариченка та Леся Українки, а українську драму характеризує по творам Кропивницького й Тобілевича. Розуміється, що ці екскурси в обрій української поезії й драми, оперті на дуже обмеженій кількості матеріалу, не мають переконуючої сили і свідчать лише про легковажність автора; по-на Стариченка та Леся Українку є багато ще видатніших українських поетів, а українська драма, доки не вичерпується творами Кропивницького й Тобілевича, об'єднана з останній своїй стадії і того другого.

Про зміну літературних форм, про письменство, як мистецтво, і в цій частині праці О. Грушевського майже нічого не говориться; автор, видно, не має замилування до штуки.

Книга О. Грушевського в тім вигляді, який вона зараз має, звичайно, не зайва річ, особливо як прийнята в увагу нашу убогість відносно праці з обсягу літературної критики. Але в інтересах громадства і з огляду на самого автора ми висловлюємо бажання, щоб далі майбутнього, третього видання ця праця була перероблена згідно поданих вказівок і доповнена тим творами, котрі вийшли в світ після 1906 р. і значно міняють иноді пригуд про окремих письменників (напр., Яцьків), а навіть й про ті галузі українського письменства (драма).

Прив.-доп. П. Клепатський.

руб. отпущенный мѣ Вами на секретные расходы".
 Ген.-Лейт. Шуцкой, Воен. Мин. Украины.
 Съ и длиннымъ вѣрно:
 Начальникъ Канцеляріи Военнаго Министра Ген.-Майору Ковалевскій.
 9 го декабря 1918 г.

Резолюція Г-ющаго гр. Келлера:
 "Вполнѣ согласенъ: къ выполнению слѣдуетъ немедленно принять самыя энергичныя мѣры, не жадая денегъ".
 Гр. Келлеръ."

справ з коштів державної скарбниці три мільйона карбованців для негайної попередньої допомоги скривдженому підчас погромів єврейському населенню, а саме: населенню міста Житомира—два мільйона та населенню міста Бердичева—один мільйон карбованців.
 Зазначені гроші мають респреділяти тамешні єврейські громадські ради за згодою міністерства єврейських справ.

В Міністерствах.

Про російські кредитові білети

З огляду на постанову ради міністрів про несв'язовість прийняття по платіжам на Україні з двадцять першого січня 4% білетів Російської Державної Скарбниці (серії і встановлення) з двадцять шостого того ж січня курс російського рубля по сто відсотків шагов, а з двадцять дев'ятого січня по сто п'ятдесят шагов, пропонує начальникам установ згідно розпорядження намісничого склади акти про готівку в касах: 1) на 21 січня купонів од 4% білетів Російської Скарбниці вартістю в десять і більше карбованців, 2) на 26 січня 4% білетів Російської Скарбниці російських кредитових білетів в 50, 25, 10, 5, 3 та 1 карбованець та знаків Скарбниці в 40 і 20 карбованців, 3) на двадцять дев'ять січня 4% білетів Російської Скарбниці в 50 та 25 карбованців і згаданих в пункті другого російських кредитових білетів та знаків скарбниці в 40 і 20 карбованців і ці гроші з відповідними актами внести до Скарбниці № 606.

Торг.-фінанс. делегація в Америку та Англію.

Міністерство народного господарства ухвалило вислати до Америки та Англії торговельно-фінансову делегацію в складі 10 осіб під головуванням Барановського, голови Українського банку.
 В делегацію входять представники міністерства народного господарства, міністерства фінансів, міністерства шахів, західних земств, спілки земств, дніпроуского, централу і спілки міст.
 Крім вищезазначеного складу делегації, до неї приєднуються представники громадських кооперативних і приватних торговельно-промислових організацій.
 Завданням делегації являється: зав'язання торговельно-промислових стосунків, висвітлення ринків Америки та Англії, себ-то, що вони можуть дати зараз Україні, потреби ринків Америки та Англії, що можуть бути задоволені Україною, установа фінансових зв'язків між обома сторонами виявлення видів і можливості пристосування капіталів Америки та Англії на Україні і негайні закупки різних товарів.
 Делегація від'їздить через два тижні.

В Одесі.

Одеська автономія.

В Одесі в зв'язку з порозумінням Директорії з Антантою зародилася паника од української державності і ставиться на чергу справа „новоросійська“, себ-то автономія Одеси з округом.

Доля Одеси.

Одеські газети в зв'язку з тими переговорами, які має Директорія з Антантою, знімають справу про зняття блокади та відхід українського війська від Одеси. Представники союзників на всякі такі запитання одповідають, що ще нічого невідомо. У всякі разі республіканське військо вже дало для Одеси продуктів і харчовий кризис зменшився.

Наказ ген. Бертело німцям.

Ген. Бертело видав наказ, в якому він нагадує німецькому війську, що стоїть на півдні України, про його обов'язок воювати з большевиками.

Паперозий кризис.

В Одесі—паперозий кризис. Деякі газети виходять на оборотнім папері.

Одеська дума про асигнування на Кам'янецький університет.

Про Кам'янецький університет. Докладується про одмову управи в жертвуванню на будівництво українського університету в Кам'янці Подільському.
 Проти постанови управи протестує С. С. Шифрін і Г. У. Лурє, доводячи, що обов'язком демократичної думи є підтримати університет, який створює український народ. Звичайно, скажуть Одеса—не Україна. Але так горити, значить узаконювати історичну помилку протиставлення міста до села. Всі міста України руоіфіковані, але не думи узаконювати це нещастя України.
 Гл. Мережин додає, що така постановова доводить тільки, що люди, які так багачко говорять про шовінізм, сами переводять великоруську шовіністичну політику. В обороні Кам'янецького університету виступають й М. Т. Прокудин, В. Ф. Каган та д. Менчиковський.
 Однак міський гол. М. В. Браїкевич думає, що балаки про глоблення якої-небудь нації—зовсім не на місці. Він говорить про глоблення українцями руської мови і руської культури, згадуючи при цьому перогови що-до одеської політехніки.
 На Кам'янецький університет державна асигнувала більш мільйона карбованців. Це університет державний. Чи-ж можна в тім випадку декоряти управи за одмову од субсидій. Діяти кам'янець-подільського університету шовіністичної закраски, тут демократизм і не ночував. Як українська мова не буде „торжествуюча“, то ми будемо рекомендувати кожній думі підтримку українській культурі. Але тепер і університет св. Володимира замінений на український,

Б. Ю. Фридман підкреслює, що Новоросійському університетові виділяється 5,000 карб. на рік, і пропонує для задоволення оборонців Кам'янецького університету—асигнувати на цей університет 500 карбованців.
 Більше промовів проти асигнування (крім заяви міського голови) не було, але при голосуванні, на жаль, 21 голосами проти 20—в асигнуванні Кам'янецькому університетові—одмовлено.
 Голосування повторюється і дає такі результати: 23 проти, 21—за асигнувку.
 Гл. Менчиковський пропонує розглянути його запитання про становище в художній школі. Однак запитання odkладується, з огляду на заяву М. В. Браїкевича, що управа ще не зовсім поінформована з цим запитанням.
 З нагоди урочистого свята об'єднання українських земель і рововня оповіщення Української Самостійної Республіки, сьогодні в редакціях не буде роботи.
 Чергове число газети вийде у п'ятницю 24-го січня.

ХРОНІКА.

Вїзд нарйжської місії. Вчора вїхла до Парижу друга черга української дипломатичної місії до Франції. В склад місії: С. П. Шалухін—радник по міжнародному праву, Б. П. Марошенко—радник політичної сесії, М. І. Туган Барановський—економічні справи, В. П. Тимошенко—радник в торговельних справах, М. В. Героніус—секретарь місії.
 Місія до Італії. Вчора вїхла українська місія до Італії з Д. В. Антоновичем на чолі.
 Що вїтворяють поляки. З певних відомостей із Львова поляки через великий брак палива, вибирають із українських бібліотек музеїв, н.у.ковото товариства імені Шевченка книжки історичної вартості, ріжні усторичні документи і грамоти і опалюють ними каземати, військові та інші державні установи. Така антикультурна й варварська діяльність польських властей викликає не тільки між українцями, але навіть між деякими відомими польськими діячами бурення. Що торкається поведіння польських військових і цивільних властей з українцями в Львові, як повідомляють із цих самих джерел—поведіння не змінялось зовсім, не дивлячись на те, що по містах Західно-Української Республі. власти з поляками поведеться гарно і користно, оскільки сами поляки не старяться впровадити укр. власти. Українське населення у Львові певне свого життя, кожної хвилини намагають на дома польські салдати, когось вібн шукають, дуже часто українці засьочені нічю такими банда і совсім зникають і нема відома що з ними роблять. Маса українців вивозять із Львова до Вадовиц, де їх морять голодом, а наслідком ріжних інфекційних посещів, головного тифу десятки умирають. Харчі підвозити забороняють. Інтернований недавно мітрополіт Шелтицький, як повідомляють, живе зараз у надзвичайно тяжких обставинах. Поляки мотяться на цьому за його велику працю і користь українському народу. Що торкається життя у Львові, то від часу його заняття цією на прохити першої необхідності надзвичайно збільшилось. Води за внятком нечистої казанувної зовсім немає, треба її раніш пєварювати, щоб можна її уживати. Недостаток води причається до щораз то більшого поширення ріжних посещів.

Вїзвозлення Угорської України. По відомостях із певних джерел прїхід українського республіканського війська на Угорську Україну зустрічало місцеве населення з великою радістю та вдоволенням. Селяне всюди охоче видають харчі та інші предмети, потрібні війську Української Народної Республіки. Особливо прихильно до українського війська поставилось українське населення Мункача, яке з радістю вітало своїх визволителів із мадерського ярма. Урядування в зачатих об'явах Угорської України ведеться виключно на українській мові. Замість угорського гербу всюди на державних установах вивішено український національний герб.
 Військова санітарна рада України. В недалекий часі при головній військовій санітарній управі має бути заснована

Вїзвозлення Угорської України. По відомостях із певних джерел прїхід українського республіканського війська на Угорську Україну зустрічало місцеве населення з великою радістю та вдоволенням. Селяне всюди охоче видають харчі та інші предмети, потрібні війську Української Народної Республіки. Особливо прихильно до українського війська поставилось українське населення Мункача, яке з радістю вітало своїх визволителів із мадерського ярма. Урядування в зачатих об'явах Угорської України ведеться виключно на українській мові. Замість угорського гербу всюди на державних установах вивішено український національний герб.
 Військова санітарна рада. Дбаючи про як найкращіше розв'язання всіх складних питань військової санітарії та найбільш доцільне переведення їх в життя, а також бажаючи в цій відповідальній праці оберпнись, так би мовити, на громадські та наукові сили, до складу ради введєні як люди науки—фаховці по різних галузях військової санітарії так і елемент громадського контролю—представники від громадських та професійних організацій; крім того раді надано право широко користуватися кооптуванням потрібних людей науки та досвідку.
 Статут військової санітарної ради уже подано до п. військового міністра на затвердження.
 Ідея заснування такої ради, власне, не нова. Ще в квітні місяці минулого року, коли на чолі головної військової санітарної управи стояв лікар Карабай, було порушено питання про заснування ради. Доклад про це було уже внесенє на обговорєння до військової ради, але гетьманський переворот похоронив справу на довгий час. Залучував гетьман з „фаховцями“ котрі, навіть і чути не хотіли про якийсь там громадський контроль в справах військової санітарії. Правда були якісь спільування утворити „учений комітет“ по справі перенесеному н.п. фаховцями з Петрограду, але і цьому проекту не пощастило—до життя він не був переведений. Тепер, з поверненням Республіканської Народної влади, питання про утворєння війсьвої санітарної ради знов порушено і, коли ніщо не стане на перешкоді, в недалекий часі нарешті, здійсниться.
 Потяди для вїзвозу за кордон. Міністерство закордонних справ доводить до загального відома, що для вїзвозу за межі України складєно спеціальний поїзд з вагонів III-го класу, який одходитьме двічі на тиждєнь: у вївторок в напрямі на Голоби і в п'ятницю—на Одесу. Неукраїнські громадяне, які хочуть вїхати цими поїздами, повинні крім звичайної заяви про видачу пропуску на вїзд за кордон, з'окрема заявити про бажання вїхати цими поїздами для занесення в окремі списки. По цим спискам в міністерстві доріг на вокзалі видаватимуться квитки. Заяви ці подаються в консульський відділ міністерства закордонних справ за два дні до одходу поїзда.
 Перший поїзд має відїйти у п'ятницю 24-го січня.
 Нафта з Грузії. В міністерстві постацання одержано звістку, що цими днями до Києва з Грузії мають прїбути великі транспорти нафти для України.
 Запечатання магазинів золотих виробів. Позавчора з наказу міністерства фінансів по всіх найвських магазинах було зроблено огляд і учот усіх золотих виробів і злиттів срібла. Не бралися на учот золоті годинники, набушки та хрести. Золоті релічі з самоцвітним камінням також узяті на учот, при чому реквізовано буде лише золото.
 Після закїчення учоту магазини ці були запечатані, і комо нїх поставлено варту. Вчора магазини золотих виробів були зачїнені і не торговали.
 Власникам магазинів буде повер-

нена вартість реквізованих дороговізначних металів. Через кілька дєнь магазини знову будуть одчїнені.
 Нове помешкання мін. евр. справ. Міністерство по єврейських справах переїхало у нове помешкання. Хрещатик готель „Градц-Готель“.
 Електрика. Вчора була зроблена спроба вїяснити ріжницю з трафі енергії, коли давати ток усьому городу і коли давати його тільки для праці водопроводу, як це робилося в останні дні.
 З цієї метою електрична станція вчора давала ток усьому городу без перерви. Коли вїясниться, що ріжниця така буде не значна, то електрична станція даватимє ток по всій сітці в день і в ночі без перерви.
 Браї українських нот до світу. На кївському музичному ринку давно вже помічається цілковита відсутність українських нот до світу. Ніде ніяк не можна найти творів таких композиторів як Лисенко, Стеценко, Стелювий, Сеніца. Зарємба та інші. Слід би було Департаменту Мистецтва звернути на це увагу.
 Трудовий Конгрес. Урочисте відкриття. Після параді на Софійському майдані в міському оперному театрі відбудеться урочисте відкриття Трудового Конгресу. Після оголошення Конгресу відкритим голова Директорії В. Винниченко прочитає урочистий акт єднання Східної й Західної України.
 Далі після промови Винниченка з урочистими заявами мають виступити представники Галичини.
 Ділове засідання. Гадають, що ділове засідання Конгресу відбудеться завтра і буде присвяченє виборам президії. У зв'язку з цим будуть скликані між-фракційні наради.
 Праця Конгресу. Членами Конгресу обрані всі члени Директорії крім С. Петлюри, котрий як представник військової влади Директорії, не виставляв своєї кандидатури.
 Перші ж засідання Конгресу будуть присвячені обговорєнню воєнного й політичного становища України. З докладом в останній справі має виступити голова Директорії В. Винниченко. З докладом про військове становище виступатимуть в головний отаман С. Петлюра і військовий міністр Грєвїв. Ці засідання будуть очевидно закритими.
 Наради. Позавчора і вчора відбувалися ріжні наради як усіх делегатів так і окремих фракцій. На одній з нарад обрано розпорядчий орган Конгресу з 7 чолівик: 3—від селянської спілки й 4 від фракцій.
 Делегати. Вже єталося коло 300 делегатів. Гадають, що Конгрес вважається правомочним, коли прїбуде не менше двох третин його члєвів.
 Головна маса делегатів—від селянської спілки. По партійности це—в переважачій більшості українські с.р.

По Україні.

Книгозбірня. Відділ губ. волинського земства пошак. освіти заснував у Житомирі велику книгозбірню-читальню, яка має відділи: український, російський, німецький і французький.
 Грєбнічники-легіонєри. З с. Нови-Кошари, ковельського пов. повідомляють, що польські легіонєри, які там організують військові відділи проти українців,—забирають по селах корови, коні, сіно, харчі то шо, і б'ють людей до крові.
 Полїсса. Цілий ковельський повіт не має ні телеграфного, а ні телефонного зв'язку з дугими містами. Місцеве населення дїкавіє. Газет немає. Почта за 60 верст од Ковеля—в Рожиці. Залізнична дорога Ковель—Комень—Коширський, яку збудували німці, знищена. Комунікації нема ніякої.
 Селянське слово. В Старокостянтиніві почав виходити тижневий орган ради селянських депутатів старокостянтинівського повіту „Селянське слово“.
 Памятник С. Руданському. Відділ позашк. освіти при под. губ. земстві готує проект пам'ятника укр. поєтові Степану Васильовичу Руданському, який походив із Поділля і виховувався у подільській семінарії. Пам'ятник гвдають поставити в Кам'янці.

Начальнику канцелярії военнаго министра.

У. Д. ВІЙСЬКОВИЙ МІНІСТР
 9-го декабря 1918 г.
 Ч. 37
 м. Кївъ.

При семъ препровождаю:
 1) Подлинный документ мой на имя Главнокомандующаго отъ 23-го ноября с.г. о разрешеніи производства особо секретныхъ расходовъ изъ суммъ въ 1.000.000, отпущенный мѣн по докладу Начальника Штаба Главнокомандующаго отъ 21-го ноября с.г. „На секретные расходы“—секретно, безотчетно и бездокументально. Съ резолюціею Главнокомандующаго Гр. Келлера „вполнѣ согласенъ; къ выполнению слѣдуетъ принять самыя энергичныя мѣры не жадая денегъ“.
 2) Отчетъ въ израсходованіи мною 1.000.000 рублєй отпущеннаго, согласно п. 1 сего предписанія съ приложеніємъ копій.
 а) Доклада Начальника Штаба Главнокомандующаго отъ 21-го ноября 1918 г. в
 б) доклада моего отъ 23-го ноября с.г.

Предписываю, ввиду особо секретнаго характера всей этой переписки хранить ее въ секретномъ порядкѣ.
 Отчетъ подлежить предьявленію Целевому Контролю по первому его требованію.
 Подлинный докладъ мой отъ 23-го ноября—тоже.
 Военный Министръ
 Ген.-Лейт. Шуцкой.

Педлинное предписаніе за № 37 долучає 9/ХІІ—1918 г.
 Нач. К. В. и Г-х КОВАЛЕВСКІЙ.

В Директорії.

Асигнування.

Директорію затверджено, ухвалєні радою народніх міністрів, постанови про асигнування 25,000,000 карбованців на переведення в життя земельної міської реформи, і про асигнування 150,000 карб. на оборудовання міністерства по єврейських справах.
 Уряд та осві. а.
 Директорія У. Н. Р. затвердила два законопроекта міністра освіти: 1) Про збільшення державної допомоги на утримання вчителів низьчє-початкових шкля і на утримання друкацьких класів двохкласових сїльських шкля і обєднування у зв'язку з цим кредиту на суму 205,065,355 карб. 2) Про зміну штатів низьчє-початк. шкля асигнування в зв'язку з цим кредиту на суму 83,400,000 карб.

Заборона гри в карти.

Знаказу Директорії заборонєно гри в карти, де б вона не проводилася. За порушення цієї постанови винних тягнуть до суду.

Нагадати за додержанням цієї постанови доручєно військовій владі.

Допомога кооперативному комітету.

Директорія пост новиза асигнування 300.000 крб. на видачу допомоги українському Кооперативному Комітету.

Призначення Г. Супруна

З наказу Директорії Грингорій Супрун призначається агентом міністерства фінансів у Бердїаї.

Боротьба з посещами.

З огляду на значчє поширення посещних хвороб, Директорія постановила вжити цілий ряд заходів для боротьби з цим лихом.
 У зв'язку з цим Директорія постановила звернути на це увагу міністерства народного здоров'я, а також відновити діяльність лікарні для щоробочих, на шо будуть асигновані потрібні кошти.
 Лікарня фундациуватимє на старих вїставах і обєднуватимє переважно райбіднішу людсьість м. Кївъ. Справа ця доручєна м-ву народного здоров'я.
 Асигнування коштів для допомоги євр населєнню.
 Директорію затверджєно постанову ради міністрів про асигнування в щорядженнє міністра єврейських

(Об Українського та Телеграфного Агентства.)

Заняття Хирова.

СТАНІСЛАВІВ, 21. По відомостях із офіціальних військових коло війська У. Н. Р. зайняли в Галичині місто Хирів і як відплату за людське поведіння з українських епіскопів і помітними громадянськими діячами, арештували польських єзуїтів і вивезли їх.

Селянський з'їзд.

РОМЕН, 20. Закінчився третій селянський з'їзд. Ухвалено наказ делегатом на трудовий конгрес. В основу наказу положено резолюцію полтавського губерніального з'їзду. Обрано трьох делегатів на трудовий конгрес.

Спростування.

НАУЕН, 20. Фінляндське правительство спростовує чутки, що появились у фінських газетах, нібито фінське посольство в Берліні видало Людendorffові паспорт на ім'я радника посольства Ліндштрана для поїздки до Швеції.

В Ковно—німці.

ВЕРЛІН, 19. Повідомлення газет про заарештування Ковно безпідставні. Місто це займає німецьке військо через те, що там знаходяться німецькі військові установи.

Національне зібрання.

ВЕРЛІН, 20. Берлінський магістрат звернувся до рад народних уповноважених з заявою, в якій висловлюється проти плану скликання національного зібрання по за Берліном.

Переворот у Голандії.

НАУЕН, 20. По відомостях з Роттердаму в Голандії підготовляється нова спроба перевороту. Правильство вживає широких заходів, щоб не допустити до перевороту. В Амстердамі римське католицьке та народна спілка скликала надзвичайне засідання, звертаючись з особливою відозвою до всіх здатних до зброї.

Доклад Нюланса.

ПARIЖ, 20. Французький посол у Московщині Нюланс, що приїхав з Архангельська, арештував доклад про стан в Росії.

Мирова конференція.

ПARIЖ, 20. Клемансо було одностайно обрано головою мирової конференції, після ширших заяв президента Вільсона, Лойд-Джорджа і Соніно, котрі зауважили, що їх подака і їх захоплення належать йому, як представникові англійської Франції і як одному з організаторів перемиря. Клемансо подякував конференції за зроблену йому честь і сказав: президент Вільсон користується особливим авторитетом. Чим більша була катастрофа, що опустошила і страбувала одну з найбагатших частин Франції, тим ширше і краше повинні бути задоволення, не тільки звичайне, обов'язкове для нас всіх, але задоволення більш шляхетне і високе, котре ми спробуємо виконати для того, щоб народи, нарешті зможуть уникнути фатальних обіймів голоду, що збільшуючи руйні й горе, тероризує народності і не дає їм змоги вільно віддаватися праці. Це велике і шляхетне прагнення, котре виявляємо ми всі. Для цього треба, щоб наші прагнення були точно визначені. Успіх можливі тільки в тому випадку, коли ми будемо тісно об'єднані між собою. Ми повинні судити приятиями, ми повинні розійтись братами. Така перша думка, котру я повинен висловити. Все повинно підлягати потребі тісного єднання між народностями, що брали участь в цій війні. Союз народів тут він у нас, ви повинні оживити його і для цього треба, щоб він жив у наших серцях. Як я сказав, Вільсоні, треба, щоб не було жергви, котру ми не були б готові принести. Я не сумніваюсь, що ви на це згодні. Ми прийдемо до цього наслідка при умові, коли наші інтереси, котрі здаються суперечливими, підлягатимуть вищим путям гуманності. Я зворушений висловом довіри й приязнє, висловленних вами. Програма цієї конференції встановив президент Вільсон. Це більше не мари території котрий ми повинні звільняти. Це не мир континентів, це мир народів. Цього програму доїти, до цього нема чого додавати. Постараймося, шанове, виконати її швидко й добре.

С.-господарські німецькі машини.

НАУЕН, 20. Заключення нового договору з Антантою про продовження перемир'я, викликало в берлінських колах занепокоєння з приводу нових жертв. Міністерство харчових справ заявляло, що видача сільсько-господарських машин остаточно знищить німецьке господарство.

Домагання Японії.

ВЕРЛІН, 20. Паризька газета „Матеа“ повідомляє: Японія домагатиметься від мирової конференції маршалських, каролінських островів, вона також виворить собі право на Сибір.

Арешт Каутського.

ВЕРЛІН, 20. Підозрюючи в стосунках з Росією Люксембург було заарештовано Каутського; після допиту його звільнено.

Прискорення повороту в.-полоненних.

НАУЕН, 20. Маршал Фохт згодився передати клопотання Ерцгерца про прискорення повороту воєнно полонених перед правительством відповідних держав і підтримати це клопотання що до тих, хто був в полоні злих 18 місяців, хворих, раєних і батьків родин. Крім цього Фохт обіцяв допомогати до товаробміну між окупованими місцевостями і рештою Німеччини, наскільки це не зв'язано з загрозом для союзних армій.

Призначення Гібе.

ВЕРЛІН, 20. На місце незалежного соціал-демократа Фохтгера до морського міністерства призначено комісаром соціал-демократа партії більшовисти Гібе.

Проект конституції.

НАУЕН, 20. Завтра буде опубліковано проект конституції.

Відповідальність бувш. цесаря.

ПARIЖ, 20. Французьке правительство внесло на розгляд міжнародної мирової конференції заяву, котра розглядає з частю юридичного погляду дійсну карну відповідальність колишнього цесаря. Цю заяву склали Ларнод декан юридичного факультету паризького університету і де-ла-Прідець професор міжнародного права цього ж факультету. В своїх висновках обидва автори констатують, що юридично неможливо пристосувати кару до цілого товариства але можна покарати її проводаря. Так само з погляду права не можна покарати увесь народ, а тільки окарати ту особу, котра його представляє і згідно з конституцією несе відповідальність за свої чинки. Конституція німецької держави накладає на цесаря, котро відповідалість, бо пруський король і цесарь є головою федерації. При такому стані було б це проти поняття права, коли б цесареві дана була спроба ухилитись од відповідальності за свої чинки, од відповідальності за війну, тим більше, що згідно з конституцією він має право оголошення війни. Він має відповідати за порушення нейтралітету Бельгії, котрого він допустився, і за численні акти терору, які зробили його в Іспанії згідно його волі й наказу. Нарівні з своєю гідністю як голова німецької федерації, він є також верховним проводарем армії. Німецька конституція не відділяє чим небудь цесаря від армії, як це доказує відомий теоретик громадського німецького права Поль Лабо. Таким чином виникає новий пункт відповідальності, котра більше істотна, як відповідальність цесаря—політичного голови німецької імперії. Авторі закінчують свою заяву домаганням віддати Вільгельма Другого під суд нового трибуналу, котрий буде першим органом союзу народів.

Скасування титулів.

НАУЕН, 20. Вюртемберська комісія перероблення конституції для Вюртембергу, ухвалила скасувати всі титули за винятком тих, що дані на посаді. Орденні й відзнаки не будуть даватись і не можуть бути прийняті від чужоземних правительств. Державна не може зобов'язувати нікого до виконання в яких-небудь церковних обрядів. Справом школи має виключно завідувати держава. Ландтаг—однопалатний і може бути розпущений у всякий час по постанові народного голосування. Окремому президенту для Вюртемберга не встановлюється; міністер президентові надається право голови правительств.

Утворення балканського порозуміння.

СОФІЯ, 19. Газета „Мир“ інше: Не дивлячись на те, що представників Болгарії не буде у Версалі, для ознайомлення великих світових судів про питання, що її цікавлять, справедливість національних прямивань Болгарії, що стільки раз розглядалися великими державами, що відсутність представників зовсім не вплине на справедливі вирішення балканського питання, утвореного

на принципові самовизначення національностей. Газета висловлюється за утворення балканського порозуміння, котре передбачалося ще в 1912 році. Те саме почуття висловила газета „Народ“. Вона заявляє, що міністр-соціаліста Заказова послано на конференцію до Лозани, де він зробить доклад про ті ставі намагання, котрі робили болгарські соціалісти для недопущення останніх війн на Балканах, особливо війни проти союзників. Дамі влаштується на постійну боротьбу з старим режимом короля Фердинанда і Радославова що наизадали народові фатальну політику. „Народ“ інше далі: во ім'я всієї болгарської демократії делегат Заказов познайомив конференцію в Лозані з чесними незмінними намаганнями досягнути порозуміння між балканським народом і утворення федеративної республіки на Балканах, як умов для відновлення ладу, спокою і добробуту на півострові. Заказов підкреслив постанову болгарських соціалістів прагнучись до нової внутрішньої і зовнішньої орієнтації в Болгарії для того, щоб Балкані поретали бути осередком безладдя і стали місцем прамірня міжнародних інтересів, котрі там сходяться.

Надзвичайний стан у Польщі.
ВАРШАВА, 20. Польська рада міністрів ухвалила оголосити Варшаву й повіт в надзвичайному стані, через те, що збільшилися випадки розривів і кількарізних замахів на членів правительств. Стан оголошено строком на 3 місяці. Запроваджено військово-польовий суд.

Вірмени в Тифлісі.
РОСТОВ НАД ДОНОМ. Совітське радіо повідомляє: „Призавському Краю“ пишуть з Катеринодору: Вірменське військо заняло Тифліс. У зв'язку з наступом армії на Грузію, грузини звернулись за допомогою до англійців, котрі їм одмовляють.

Театр і музика.
Доручення „Українфільм“.
Комісія при міністерстві народної освіти по влаштуванню учрещого свята об'єднання українських земель, доручає товариству „Українфільма“ організувати кінематографічне здійснення цього свята.

Тільки посвідчення власникам апаратів видані за підписом та печаткою товариства „Українфільма“ вважатись дійсними.

Повідомлення.
Лист до військового коначка. Шановне товариство. Надзвичайно злихле лущезе зоря до спільної праці, до спільної боротьби за істнування во всіх закутках дорогий, для всіх, немилі України, щоб спільно зборитись всім однимим і в останню визволяти з під ярма обшарпану матір і дати її одпочувати.

Пройшов рік один рік, як зноси українці встали всі як один і вийшли за арони, Сватували і зустрічали Рідло. Новий рік в полях, в болоті під дощем та снігом, але не дивлячись на ці умови, козачество стояло твердо на сторожі інтересів наймилішої землі України, стерегли і беремий від найлішого ворога рідний край. Юзачество назвавши себе „орними гайдамаками“ каласлись чимсь найстрашнішим для наших постійних ворогів російських большевиків.

Юзачество промочило власною кров'ю всі поля під Бахмачем, Крутами, Гребинкою і в інших місцях; на своїх плечах козачество перенесло осадю арсенала, де залишено не трошки крапач вихованців-синів немилі України. Обиватель, почувши в той час слово: „зорний гайдамака“ узявши собі, що це є бачити, або згодити в загалі страшний злочинник, бо це була помилка з боку обивателя, бо це був не злочинник, а краще вихована людина котра вийшла в поле з зброєю в руці боронити матір від ворога.

Так пробилаги часи, юзачество на власнім горю винесло майже Центральної Раді, врятувало його і повернуло назад, в столицю, як настав свій час.

Хоч дуже, дуже важко було бачити поминання й заступника, те-ж не брата, а німця, але-ж обставини того требували і поробити другого нічого не можна було. Врешті вряшли й ми в Київ, прогнали большевиків і одразу-ж видано наказ про демобілізацію і було демобілізовано все республіканське військо, а разом з ними і юзачество; за свою надзвичайну працю одержавши кожен маленького папірця, де зазначалося: Пред'явник цього бузачий юзач (моя) звільняється по демобілізації. Це і була вся подака за працю, а в той самий час відірлася інструкторська школа старшин, куди приймалися виключно старшини, не розбирались навіть з їх національностей, свідомості і взагалі ві з чим, аби був в разі старшина і щоб він себе називав: „я козаченець“ і цього було досить.

Ображе козачество зверталося до тодішнього військового міністра, з проханням задовольнити їх платнею, але-ж це до останнього часу зосталося „глазом поплюючим“, а на словах і навіть в часопісках появлялись замітки, що шеремар призначено 80.000 карбованців до видання і все це залившилось тільки заміткою, словом, а грошей ніхто не дав і не одержав.

В цей час козачество розпочинало свято роковини з зброєю в руці, але не своїм гуртком, а розписав по всіх частинах військової республіки. Директорії.

Інструкторська школа в свою чергу билася насупроти військової Директорії і навіть дуже багачко вихованців зазнача-

ли: школи і досі носить погони і зажди зазначають, що ще прийде час і ми „достоятимь за честь обшера, и покажемь кто мы“.

Колі подивимось на все, що робиться і діється на білому світі, то серце обгортає надзвичайна туга і хочеться гукнути як найголосніше до своїх братів—славних козачів-юзачів:

Гей браття, святкувати роковини разом, або з зброєю в руках, або з добрим козачим чарком горілки. З такими словами звертаються до козачства, бо ще одні раз прийдеться перенести на своїй спині боротьбу і все що може зустрітись гарне і погане, мабуть з сильними ворогами і поганими, але ж вельми багато переносити: ціле літо гуртуватись заборонам репон: ціле літо гуртуватись і таке інше. Но завдяки рідним законам перед владою козачество збралося і узявши своєю метою заснувати: Всеукраїнську військово-юзачську спілку.

Було вироблено статута і подано на затвердження, але тодішній уряд, не ствердив статута. Разом з тим одом військової Директорії було ствержено статута і з-го січня брочного 1919 року козачество святкувало урочисте відкриття збірника спілки, але ж через деякі випадки, справа поширення мети спілки і поліпшення становища козачества, одначе козачество не твердо вірить і покладає велику надію на піддержку владою й особливо славний бувший наш отаман С. В. Петлюра пригадає проведені з нами часи та безсонні ночі.

До вас, розписані юзачі звертаєтесь за закликом і клячу до спільної праці щоб, задовольнити себе з боку як економічного так і духовно-морального.

Спільна праця, шановне товариство дасть нам можливість жити духом і славити своє одверте слово, що ми не є діти, як нам це кажуть.

Голова всеукраїнської військово-юзачської спілки В. В. Ю. С.

Панас Вугаєнко.

В економічно-адміністративному інституті лекції розпочалися 20 січня.

Викладачі лекцій починаються рівно о 5 1/2 годя вєтора подія.

Капцеларія відчинена від 5 до 8 годня вєтора.

Чергове зібрання учительського бюро праці відбулося в вєтер 23 січня с 6 год. вєтора. Всі членів просять прибути обов'язково.

До авіаторів. Згідно оголошеної мобілізації на доставі наказу головного управління військової Української Народної Республіки від 18 січня 1919 року за № 53 усі чини, які підлягають призову в авіаційні частини, повинні з'явитись для реєстрації в документами про попередню службу в авіаційних, у штаб інспектора авіації (Столишницька № 10) подія з 22 го січня с. р.

Українське наукове товариство в Києві. В вєтер 23 січня б. р. у вєторі о 5 год. має відбутись у помешканні міністерства торгу й промисловости (Столишницька, 55-а) засідання технічної секції українського наукового товариства для розгляду питань що до розвитку професійно-технічної освіти на Україні.

На засіданні просять прибути всіх членів технічної секції і всіх осіб, які приймали участь в засіданні секції 16-го січня б. р.

Приятний прийом у головного начальника поставача на Басковій вул. ч. 10 в помешканні управління поставача кожної середі, п'ятиш та суботи від 10 до 11 1/2 год.

Українське наукове товариство. В вєтер 23 січня в 5 год. дня, в помешканні міністерства торгу й промисловости (Столишницька 55-а) в кабінеті товарища міністра відбувається засідання природничої і технічної секцій для обговорення справ про агрономічну освіту і утворення агрономічної академії на Україні.

Середешемішним. Пам сповіщаю членів ради ківської середешемішної інженерської спілки, що збори ради відбудуться сьогодні о 10 год. ранку в помешканні українського клубу (Пупківська).

Всі членів ради прохую прибути неодмінно.

Голова ради Н. Сухомяк.

Рада епілми учителів українців м. Києва просить всіх членів спілки обов'язково зібратись 23 січня о 10 год. ранку (Терешківська № 2) для участі в урочистій поході з привіткою з'єднання Українських Народних Республік.

Редактор Андрій Ніковський.

1919 рік.

ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 1919 РІК ЗА ЖУРНАЛ „КООПЕРАТИВНА ЗОРЯ“

видання Дніпровського Союзу Сложивчих Союзів України. Журнал виходить 24 рази на рік. Кооперативна Зоря є провідний орган сложивчої кооперації на Україні і на своїх сторінках буде освітлювати основні питання з життя і діяльності сложивчих товариств і союзів України і даватиме практичні вказівки і поради робітникам кооперативу.

Крім кооперативних питань „Кооперативна Зоря“ буде освітлювати також і економічні та загально-громадські питання, які в зв'язку з закінченням світової війни і відбудженням України набувають великої ваги.

Журнал призначається головним чином для руководителів сложивчих товариств і союзів.

Журнал матиме такі відділи:

1) Передові статті. 2) Економічні та кооперативні питання. 3) Теорія та історія кооперації. 4) Соціально-кооперативне будівництво. 5) Кооперативна промисловість. 6) Культурно-просвітня діяльність кооперації. 7) Тергові питання кооперативної практики. 8) Статистичні матеріали. 9) Огляд преси. 10) Кооперативна життя на Україні і за корд. 11) Торговельно-фінансові відомости. 12) З життя Дніпровазу. 13) Дописки. 14) Віслюграфія.

В „Кооперативній Зорі“ на протязі 1918 р. писали такі особи:

С. Андрієнко, В. Андринович, Г. Аккур, Х. Барановський, Везробітний Столяр, М. Белкинд, Кейданський, О. Біба, Л. Бобирь-Вухановський, Л. Воже, М. Вотничовський, О. Варавва, Васильківський, М. Вергун, П. Височанський, П. Виктор, Проф. С. Волобий, В. Галевич, Володимир Ганчев, Г. Глушко, Микита Годованець, А. Голоско Н. Горюва, Дека, М. Денисенко, С. Драгоманів, В. Ігнатенко, М. Іонов, Д. Карпенко Н. Коваль, Олександр Ковалевський, Д. Коляч, Кооператор, О. Корічневський, І. Кавро, Микола Левитський, Лєво, А. Лівниченко, Марко Лудкевич, Михасенко, В. Мороз, А. Немтєп, Л. Новосільський, В. Отроківський, М. Павло, П. Пара, П. Пожарський, Д. Подушанів, І. Поляков, Правобережний, І. Приходенко, С. Раузов, М. Рахман, В. Різниченко, Свй, А. Сербиценко, Мих. Свиноуб, П. Сидоренко, М. Станкович, Стрий, Кооператор, Проф. М. Туган-Барановський, К. Український, І. Уманський, Др. Фришберг, С. Філіпович, В. Фергарт, Г. Фрид, А. Хвѣтченко, Холод, С. Христюк, П. Христюк, Х-хсє, І. Чопівський, І. Чувальє, І. Шарий, А. Шалак, І. Шпаківський і інші.

Передплата на рік 30 карб. Адреса редакції та контори, Київ, Володимирська, 46.

Кітвська Міська Управа
оповідає, що в Вааарному Відділі 24 січня 1919 р. о 10 год. ранку вназначі торги на віддачу в аренду, а власне: 1) участка міської землі надвозж поточни „Скоромох“ на Дубнявці, в 750 квадрат. сажень, під збудування складу лісних матеріалів, строком з 1 січня 1919 р. по 1 січня 1924 аренд. Шварцером і 2) місце під навісом бузної обжожки на Житньому базарі, під збудування чотирьох дерев'яних лавок, строком на 6 літ. Торги з плати річної за кожну лавку з 600 карб. Коштівці на торги можна бачити в Вааарному Відділі у всі святкові дні від 10 до 2 год. дня. Торги будуть останні без переторжки і перебивання. 1—105—1

Потріб. учит.: матем. і світ. плат. 600 карб.; кв. опад. світ. і ня. П. О. Білюкова, Вердик. п. Немирівська учить семінарія (Зал. ст. Раставицька). 2—054—1

Українському телеграфному Агентстві Х.ещатки 25, пом. 11, негайно потрібні машиністи, які добре вміють української мови. 1—807—1

Бухгалтер шукає праці: Павловська вул. ч. 16, кв. 3. 1—055—1

АУКЦІОН

на 1000 будів простого мила, яка належить Касі Дрібного Кредиту Київського Кооперативного Земства, иривачено на 10-е лютого к. р.

Мило можуть продавати також і дрібними партиями. Аукціон має проводитись на складі Каси, Демітська, Велика Васильківська вул. буд. 28.

Потаток о 11 год. зранку. Зразки мила можна розглядати в Товаровому Відділі Каси Рейтарська вул. 37, а також в помешканні Демітського складу. Правління Каси 7—104—1

Приймається передплата на 1919 рік на **КООПЕРАТИВНО-ГРОМАДСЬКИЙ НАРОДНИЙ ЖУРНАЛ**

„Громада“

Видання Дніпровського Союзу Сложивчих Союзів України.

Журнал виходить тричі на місяць. Журнал призначається для широких мас селян та робітників України. Він буде освітлювати в доступній для всіх формі народне життя з боку кооперативного, громадсько-політичного та економічного.

Крім статей в яких будуть висвящені ідеї й значення кооперативу для народу, в журналі будуть вміщатись статті і звістки про громадський та державний лад на Україні й за кордоном, будуть освітлюватись зв'язані з політикою життя народу, будуть також статті про історію України й Українського Народу, про різні науки, про літературу, техніку, т. п.

В журналі будуть подаватись різкі малюнки і фотографії.

В журналі будуть такі відділи: 1) Передові статті. 2) Кооперативно-громадське життя на Україні і інших землях всього світу. 3) Чим і як допомагає народова кооператива. 4) Наука та знання (статті й нариси про всі аспекти людського розуму) 5) Класове існування (оповідання та вірші для науки й розваги). 6) Кооперативне життя на Україні й поза межами України. 7) Культурно-просвітня діяльність кооперативу на місцях України. 8) Новини й люди за 10 днів. 9) Про вилатни: діячі в кооперативі, науці, літературі і т. п. 10) Поради в справах кооперативних, юридичних, організаційних, культурно-просвітних та інших. 11) Відповіді на запитання читачів.

Передплата на рік 25 карб. Адреса редакції та контори: Київ, Володимирська № 46. 5—26—3

В Уманській середню школу хліборобства і садівництва

потребуються агрономи з вищою освітою, бажаючі посприяти себе науковій і педагогічній праці по ріжним окремим галузям хліборобства та садівництва.

Посади: помічники преподавателів і управителів з додатковими платіями обов'язками. Умови по запитанню. 3—97—2

2 рік видання

ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 1919 РІК ЗА ЖУРНАЛ „КООПЕРАТИВНА ЗОРЯ“

видання Дніпровського Союзу Сложивчих Союзів України. Журнал виходить 24 рази на рік. Кооперативна Зоря є провідний орган сложивчої кооперації на Україні і на своїх сторінках буде освітлювати основні питання з життя і діяльності сложивчих товариств і союзів України і даватиме практичні вказівки і поради робітникам кооперативу.

Крім кооперативних питань „Кооперативна Зоря“ буде освітлювати також і економічні та загально-громадські питання, які в зв'язку з закінченням світової війни і відбудженням України набувають великої ваги.

Журнал призначається головним чином для руководителів сложивчих товариств і союзів.

Журнал матиме такі відділи:

1) Передові статті. 2) Економічні та кооперативні питання. 3) Теорія та історія кооперації. 4) Соціально-кооперативне будівництво. 5) Кооперативна промисловість. 6) Культурно-просвітня діяльність кооперації. 7) Тергові питання кооперативної практики. 8) Статистичні матеріали. 9) Огляд преси. 10) Кооперативна життя на Україні і за корд. 11) Торговельно-фінансові відомости. 12) З життя Дніпровазу. 13) Дописки. 14) Віслюграфія.

В „Кооперативній Зорі“ на протязі 1918 р. писали такі особи:

С. Андрієнко, В. Андринович, Г. Аккур, Х. Барановський, Везробітний Столяр, М. Белкинд, Кейданський, О. Біба, Л. Бобирь-Вухановський, Л. Воже, М. Вотничовський, О. Варавва, Васильківський, М. Вергун, П. Височанський, П. Виктор, Проф. С. Волобий, В. Галевич, Володимир Ганчев, Г. Глушко, Микита Годованець, А. Голоско Н. Горюва, Дека, М. Денисенко, С. Драгоманів, В. Ігнатенко, М. Іонов, Д. Карпенко Н. Коваль, Олександр Ковалевський, Д. Коляч, Кооператор, О. Корічневський